Господи Боже! Що жебрак має
На тій широкій, багатій землиці?
Ні му весноньки надія світає,
Ні колос літом в золотій пшениці;
Ні єму свята, ні єму неділі,
Ні Великодня, ні Рождества в ділі.
Триста шістдесят ночей гірких, темних,
Журних, голодних має в кождім року,
І тисячі ран болящих, нужденних,
І слізок тільки в заумерлім оку.
А днинки ясной — ніколи, ніколи!
То єго частка, то єго держава,
То ціле жниво єго щастя, долі!

Но Богу хвала, Богу честь і слава!
Колись тихонько схилишся добою,
Трупе животний, до німої ями.
О, тогди ж в серці не спудить спокою
Ні блідий голод, ні дворак у брами,
Ані собака: а коли світами
Затрубить ангел з високого неба,
Встанеш багатий, як цар над царями,
Жебрати більше не буде ти треба.

1849